

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰανουαρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 3

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΣΧΕΔΙΟΝ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΝ

— Πῶς, Εἰρήνη; μού ἔβαλες τὸν Λίμποπον εἰς τὴν Ἰταλίαν;
— Δὲν εἶνε δυνατόν, Μίς!
— Μπᾶ! κύτταξε...

Ἡ Εἰρήνη ἔσκυψεν ἐπάνω εἰς τὸ φρικῶδες ὀρνιθοσκάλισμα, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχε φιλοτεχνήσῃ καὶ ἐπιγράψῃ: Χάρις τῆς Ἰταλίας.

Εἰς μάτην θάνεζ' ἔτι κανεὶς εἰς αὐτὸ τὴν ὁμοιότητα, ἡ ὁποία ὑπάρχει μετὰ τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου καὶ ἐνὸς μεγάλου ὑποδήματος. Ἡ Ἰταλία τῆς Εἰρήνης ὁμοίαζε μᾶλλον μὲ μακρουλὴν φιάλην, φουσκωμένην εἰς τὸν λαιμὸν καὶ αὐλακωμένην ἀπὸ ἀκανονίστους γραμμάς, αἱ ὁποῖαι περὶστανον τοὺς ποταμούς.

Ἡ Μίς Φλώρυ, ἡ ἀγγλὶς παιδαγωγός, σημαδεύουσα μὲ τὸ δάκτυλον ἓνα τῶν ποταμῶν τούτων, δὲν φαίνεται διόλου εὐχαριστημένη. Μία λέξις ἐκτείνεται ἀπὸ τὰς πηγὰς μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ: Λίμποπος.

— Ὁ Λίμποπος εἰς τὴν Ἰταλίαν! πολὺ πρᾶγμα!.. ἐπαναλαμβάνει ἡ Μίς.

Ἡ δεσποινὶς Εἰρήνη, κοράσιον ἑνδεκα περίπου χρόνων, μὲ ὕψος πολὺ τολμηρόν, δὲν αἰσθάνεται καμμίαν ἀμηχανίαν καὶ ἀπαντᾷ ἡσύχως:

— Περίεργον... θὰ ἔκαμα λάθος... Μὰ ἐπιτέλους, ποῦ θὰ τὸν βάλω ἄλλῃ φορὰ αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Λίμποπον, ἀφοῦ μού τὸν ἐξορίζετε ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν;.. Ἄ! τώρα το θυμήθηκα! εἰς τὴν Ἀφρικήν!..

— Ἀκριδῶς. Δὲν εἶσαι ὅμως καθόλου δικαιολογημένην ποῦ δὲν το ἐνθυμήθης ἐνωρίτερα... Πόσες φορές ὁ μπαμπᾶς σου δέν σου ὠμίλησέ περὶ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος τόσον συχνὰ ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆς θείας σου Ρίσις...

Ἡ Εἰρηνούλα ἀνεσκήρτησεν.

— Ἀ, ἀλήθεια!.. Ἀκόμη καὶ γοῆς...

Ἡ εἰσόδος τοῦ πατρὸς τῆς διέκοψε τὴν Εἰρηνούλαν.

— Ἐχω νέα! ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ κύριος Λακῶς, κινῶν ἓνα φάκελλον.

— Ἀπὸ ποῖον εἶνε τὸ γράμμα; ἀπὸ ποῖον, μπαμπᾶ;...

— Ἀπὸ τὴν Ο.ἶν Ρίσις.

Ἡ Εἰρήνη ἔστρεψε τὸ γελαστόν της πρόσωπον πρὸς τὴν Ἀγγλίδαν.

— Καὶ ἐπὶ ἐλέγχμεν διὰ τὸν Λίμποπον! εἶπε.

πότε ἀποφασίζομεν χωρὶς τὴν γνώμην τῆς Μίς;

Ἡ Ἀγγλὶς ἠκολούθησεν.

Ἡξευραν καλὰ ὅτι τὰ σχέδια τοῦ κ. Λακῶς ἦσαν πάντοτε εὐχάριστα σχέδια.

Ἀλλὰ τί περιεῖχεν ἀρὰ γι' ἡ ἐπιστολή ἐκείνη, πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς ὁποίας ὁ κ. Λακῶς προσεκάλει τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν παιδαγωγὸν της;.. Τοῦτο ἐσυλλογίζοντο καὶ αἱ δύο.

Ὅπως εἶπεν ὁ οἰκογενειάρχης, τίποτε δὲν ἀπεφασίζετο εἰς τὴν οἰκογένειαν χωρὶς

«Ἐ, πῶς θὰ σας ἐφαίνετο ἓνα ταξίδι ὡς τὸ Τράνσβαλ...» (Σελ. 18, στήλ. 6.)

— Ἐλα λοιπόν, Εἰρηνούλα... ὑπέλαβεν ὁ κ. Λακῶς, ἔχω νὰ σου ἐμιλήσω σοβαρά.

Ἐν ᾧ τὸ κοράσιον τὸν ἠκολούθει μ' ἐκπληξιν, ἐκεῖνος ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀγγλίδαν, ἡ ὁποία ἔμενεν ἀκίνητη εἰς τὴν καρέκλαν της.

— Ἐλάτε καὶ σεῖς, Μίς Φλώρυ! Πρόκειται περὶ ἑνὸς σχεδίου. Καὶ ἀπὸ

τὴν γνώμην τῆς Μίς Φλώρυ. Ἐπὶ ἑπτὰ ἤδη ἔτη, ἀφότου ἡ μητέρα των εἶχεν ἀποθάνῃ, ὁ Γκὺ καὶ ἡ Εἰρήνη Λακῶς τὴν ἀνεπλήρωσαν σχεδὸν διὰ τῆς ἀγαθῆς Ἀγγλίδος, τῆς ὁποίας ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις ἦτο παραδειγματική. Καὶ ὅμως ἡ πονηρὰ Εἰρηνούλα δὲν ἦτο πάντοτε εὐπειθὴς καὶ συχνὰ ἐπροξενούσε λύπης εἰς τὴν παιδαγωγὸν της, ἡ ὁποία

ήτο άρκετά μαλακή διά τέτοιο δια-
βολάκι.

Εσπευδαν και αι δύο, άνυπόμονοι να μάθουν το περι εϋ ο λόγος σχεδίου. Αλλά ποίαν σέσιν είχε με την επιστολήν της θείας Ρίσικ;... Η θεία Ρίσικ ήτο ή μονακριβή αδελφή του κυρίου Λακώς. Όρφανά και χωρίς περιουσίαν, τα δύο αυτά παιδιά είχαν υιοθετηθῆ από ένα θεόν του πατρός των, πλούσιον άποικον, καλλιεργούντα άπεράντους εκτάσεις εις την Αποικίαν του Ακρωτηρίου.

Εν εϋ ο νέος ξιμενεν εις την Γαλλίαν χάριν των σπουδών του, ή μικρά αδελφή του Παυλίνα υπῆγε να κατοικήσῃ, εις το Ακρωτήριο, του όποιου το κλίμα θα ώφελοϋσε πολύ την αδύνατην κρᾶσιν της.

Εικοσιδύο ετών, ο Ιωάννης Λακώς εϋήλθεν από την στρατιωτικήν σχολήν του Αγίου Κύρου... Μετά τινας μήνας, ή Παυλίνα ένυμφεϋθη ένα Βόερ κτηματίαν, υἱόν του καλλιτέρου φίλου του θείου της.

Από την πρώτην φοράν που είδε τον γαμβρόν του, τον Χάινς Ρίσικ, ο άξιωματικός έδικαιολόγησε την έκλογήν της αδελφῆς του.

Όλλανδικῆς καταγωγῆς, οί Ρίσικ ήλθαν πτωχοί εις το Τράνσβααλ, και διά των χειρῶν των, διά της προσωπικῆς των έργασίας, απέκτησαν τον πλούτον, τον όποιον απέλαμβανον. Ο Χάινς Ρίσικ δέν είχε το στιλπνόν έξωτερικόν των νέων του συρμού· άντί τούτου όμως είχε λαμπράν καρδίαν, χρηστότητα και τε λείαν συναίσθησιν του καθήκοντος. Η νεαρά Γαλλίς εξετίμησε καλώς τα προτερήματα ταῦτα, και μετ' έμπιστοσύνης έδωσε την χεῖρά της εις τον Βόερ.

Οί νεαροί σύζυγοι άνεχώρησαν από το Ακρωτήριο. Σχεδόν άμέσως ο γέρον θεός απέθανεν, άφινών όλην του την περιουσίαν εις τα δύο θετά του τέκνα.

Ο Ιωάννης Λακώς μετέβηκε συχνά εις το Τράνσβααλ, διά να βλέπῃ την αδελφήν του Παυλίαν. Αλλά, άφότου ένυμφεϋθη και αυτός μίαν Παρισινήν και απέκτησεν οικογένειαν, ο αδελφός και ή αδελφή δέν έβλέποντο πλέον τόσον συχνά. Ο χωρισμός αυτός ήτο το μόνον νέφος, το όποιον έσκίαζε την ευτυχίαν των.

Αλλοίμονον! ή νεαρά σύζυγος του Ιωάννου απέθανε μετ' ελίγον, αφήνοντας δύο ανήλικα τέκνα: τον Γκύ, επτά ετών, και την Ειρήνούλαν, μόλις τριετή.

Ο ταγματάρχης Λακώς έδωσε την παραίτησίν του, διά ναφιερωθῇ ολόκληρος εις τα δυστυχῆ του ορφανά.

Τα παιδιά αυτά δέν είχαν ιδῆ ποτέ την θείαν των Ρίσικ, άλλ' ο πατέρας τοῖς ώμιλοϋσε τόσον συχνά δι' αυτήν, ώστε την άγαπούσαν, ως να την γνώριζαν πραγματικῶς.

Αυτή λοιπόν ή θεία Παυλίνα Ρίσικ είχε γράψῃ την επιστολήν, την όποιαν ή Ειρήνούλα και ή παιδαγωγός της άνυπομονούσαν να γανώσουν.

Εις το γραφεῖον του κυρίου Λακώς, ο Γκύ, προσκληθείς, έπερίμενε και αυτός την έκπληξιν.

Ητο παιδίον δεκαπενταετής, πολύ ύψηλόν αναλόγως της ηλικίας του, άλλ' ώχρόν και αδύνατον.

Επὶ πολλάς ἡδὴ εβδομάδας, δέν έσχηκόντο σχεδόν από το ανάκλιτρόν του, και ο πατέρας του έτρεπε μήπως και ο υἱός του άπέθνησκεν από την ιδίαν ασθένειαν, ή όποια είχε φονεύσῃ την μητέρα του...

— Λοιπόν, ο μπαμπᾶς έχει ένα σχέδιον! εἶπεν ο Γκύ, στρέψας την κεφαλὴν πρὸς την Μίς.

— Προβλέπω, ότι άπόψε θα έχωμεν χαρές εις το σπίτι, άπεκρίθη ή Αγγλίς, διευθετούσα με μητρικήν φροντίδα τα προσκεφάλαια του Γκύ.

— Μίς Φλώρυ, καθήστε, εἶπεν ο κ. Λακώς και σύ, Ειρήνη, κάμε το ίδιο και σύ, Γκύ, πιάσου καλά από τα χέρια του καναπέ σου, μήπως πέσεις κάτω από την έκπληξιν, όταν θακούσης τί θα πῶ...

Ο κ. Λακώς, άτενίσας κατά σειράν με πονηρόν βλέμμα τοὺς προσεκτικούς άκροατάς του, ήρώτησεν:

— Ε, πῶς θα σας εφαινετο ένα ταξίδι ως το Τράνσβααλ και μία διαμονή, όπωςσούν μακρά, εις της θείας σας Ρίσικ;

Η Ειρηνούλα, επήδησε μ' ένωμένα πόδια, ο Γκύ άνεσηκώθη, ή Μίς ύψωσε τοὺς βραχίονας πρὸς την ήροφήν, και τρία στόματα εφώναξαν μαζί:

— Εις το Τράνσβααλ!

— Μάλιστα, εις το Τράνσβααλ. Η εξαδέλφη σας Λιάνα ύπανδρεύεται τώρα γρήγορα, και ή θεία Παυλίνα θα ήτο πολύ ευτυχῆς, αν μας έδλεπε πλησίον της εις αυτήν την περίστασιν.

— Ω τί ώραία ιδέα! τί ώραία ιδέα! εφώναξαν ή Ειρηνούλα κατενθουσιασμένη.

Ο Γκύ εφαινετο ανήσυχος.

— Και εγώ; ήρώτησε.

— Μα και σύ... προπάντων σύ, εἶπεν ο κύριος Λακώς, θλίβων τὰς ισχνὰς χεῖρας του υἱού του. Εἶμαι βέβαιος ότι εις το θαυμάσιον κλίμα της Νοτίου Αφρικῆς θανάκτῃς τελείως την ύγείαν σου.

Ο Γκύ άφῃκε στεναγμόν άνακουφίσεως. Διότι είχε φοβηθῇ πολύ μήπως ήθελε τον άφίσουν.

— Και θα εἶνε μακρά αὐτή ή διαμονή; ήρώτησεν ή Μίς με δισταγμόν.

— Θα μείνωμεν ως ένα χρόνον' άλλ' εις το διάστημα αὐτό εγώ θα εἶμαι ο καθηγητής του Γκύ.

Η Μίς, ώχροτάτη, έμενε κρεμκσμένη από τα χεῖλη του κ. Λακώς.

— Ελπίζω, άγαπητή μου Μίς, ότι

κ' εκεῖ θα εξακολουθήσετε να τον φροντίζετε και να τον προσέχετε.

— Βεβαίωτατα, άπεκρίθη ή Αγγλίς, αφήνοντας βλοῦν στεναγμόν άνακουφίσεως.

Η Ειρήνη την επίασεν από το χέρι: — Μίς, ακούσατε; λέγω μάθημα: Τράνσβααλ ή Δημοκρατία της Νοτίου Αφρικῆς... Κράτος ανεξάρτητον.

— Με 375.000 κατοίκους, έξηκολούθησεν ή Μίς ή όποια έπωφελεῖτο πάσης ευκαιρίας διά να διδάξῃ.

— Πρωτεύουσα Πρετωρία.

— Χρυσωρυχεῖα.

— Κυριώτεροι πόλεις: Γιολανσεβούργον...

— Ορίζεται πρὸς νότον υπό του ποταμοῦ Βάαλ.

— Πρὸς βορράν υπό του Λιμ... πό... που... Η Μίς! δέν υπάρχει πλέον κίνδυνος να τον ξεχάσω... Θα ταξιδεύωμεν εις τὸν Λίμποπον!

— Μα λησμονῆς, Ειρήνη, ότι ο θεός σου κατοικεῖ εις τα νότια του Τράνσβααλ, εν εϋ ο Λίμποπος...

— Εἶνε εις τα βόρεια;.. Ναί, άλλὰ τί πειράζει. Θα υπάγωμεν και εις τα βόρεια! αλήθεια, μπαμπᾶ;

— Α, δέν ήξεύρω! άπήνησεν ο κ.

Λακώς, γελῶν. Σᾶς ύπεσχέθην να σας υπάγω εις το Τράνσβααλ, άλλ' όχι εις όλον το Τράνσβααλ. Σᾶς φθάνει που θα επισκεφθῇ την Πρετωρίαν και το Γιολανσεβούργον... ᾶς αφήσωμεν δὰ τα κτήματα του θείου σας, που έχουν έκτασιν πλέον των τριῶν χιλιάδων έκταρίων...

Τότε ή Ειρηνούλα έπιασε και τα δύο χέρια της Μίς και ήρχισε να χοροπηδᾷ και να τραγουδᾷ, αὐτοσχέδιαζουσα και τοὺς στίχους και την μελωδίαν:

Πᾶμε 'ετο Τρανσβααλ
Μετ' 'ετην 'Αφρικῇ,
Ποῦχει και τὸν Βάαλ
Κίκρι κι κί!...

Τρελή Ειρήνη! ή παραφορά της χαρᾶς σου θα εκόπαζεν ως δια μαγείας, αν ήτο δυνατόν να προίδης ποῖα περιπέτεια σε αναμένουν εις την χώραν των Βόερς!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η «ΗΛΙΑΚΗ ΑΚΤΙΣ»

— Γκύ, παιδιά μου, εἰ τί ευτυχία! Τρέμουσα από συγκίνησιν, ή κυρία Ρίσικ τρέχει εις προϋπάντησιν του άδελφοῦ της και των άνεψιῶν της, τοὺς όποιους μία βαρεῖα βωδάμαξα έστάλην να πρκαλάθῃ από τον σταθμόν του σιδηροδρόμου και να οδηγῇσῃ, εις το άγροκῆπιον.

Η Ειρήνη Λακώς πηδᾷ ελαφρά· άλλὰ πρὶν πατήσῃ κάτω, ή θεία της την σηκώνει εις τὰς άγκάλας της και την σφίγγει με τρυφερότητα.

Η θεία Παυλίνα όμοιάζει του άδελφοῦ της. Μόνον από τον τρόπον με τον όποιον φιλεῖ την Ειρήνην, το κοράσιον

μαντεύει, ότι θα την άγαπήσῃ με την καρδίαν της.

Ο Γκύ κατέρχεται, βοηθούμενος από τον πατέρα του. Τα μάγουλά του, τα τόσον ισχνὰ και χλωμά εις το Παρίσι, τώρα άρχισαν να φουσκώνουν ελαφρῶς και να κοκκινίζουν. Τα μάτια του εἶνε ζωηρότερα, και περιπατεῖ κάπως καλλιτέρα. Η άλλαγή του κλίματος, ο θαλάσσιος αἰρ τὸν έξωγόνησαν.

Εις την μεγάλην αὐλήν του άγροκῆπιου, ανταλλάσσονται φιλήματα θερμά, και διαμειδόνται φράσεις άγάπης, και άντηχοῦν κραυγαὶ χαρᾶς.

Όλόκληρος ή οικογένεια εἶνε μαζεμένη άπέξω από το «Ζωννεστράλε», το όποιον σημαίνει «Ηλιακή Ακτίς». Αυτό εἶνε το όνομα της ώραίας έξοχῆς κατοικίας, της στολισμένης με ρόδα και φαιδρᾶς όπως τονόμα της.

Η κυρία Ρίσικ, ή θεία Παυλίνα, φαίνεται ως μεγαλητέρα αδελφή της πρωτοτόκου θυγατρῆς της· τόσον ξιμενε νεανικόν και άνθηρόν το πρόσωπόν της, το πλαισιούμενον από μαλλιά μαῦρα. Καί εἰως εἶνε άνω των τριανταπέντε ετών. Λεπτοφυῆς, κομψή, απλῶς άλλὰ φιλονάτως ένδεδυμένη, εύγενεστάτη τοὺς τρόπους, φαίνεται άμέσως ότι εἶνε Γαλλίς. Κάμνει έντύπωσιν ή γλυκύτης του βλέμματος και ή αγαθότης του μειδιάματός της· άλλὰ και δύο μικραὶ πτυχαί, μεταξὺ των εφρύων, μαρτυροῦν ότι ή οικοδέσποινα εἶνε γυνή με θέλησιν, γνωρίζουσα να διατάσῃ και συνεπισημένη να υπακούεται.

Η κάπως άγροτική τραχύτης του κυρίου Ρίσικ άπετελει άντίθεσιν πρὸς την παρισινήν χάριν της συζύγου του. Φορῶν την εγγχώριον ένδυμασίαν, — πανταλόνι στενόν, χωμένον μέσα εις ύψηλά ύποδήματα, βλοῦζαν εύρύχωρην και καπέλον με μεγάλη χεῖλη, — πολύ ύψηλός, πολύ εύρωστος, με αὐστηρόν πρόσωπον τριγυρισμένον από πυκνήν πυρρίξανθον γενειάδα, ολιγόλολος άλλὰ ζωηρός, άλλου ἴσως θα έχαρακτηρίζετο ως άξεστος χωρικός. Αλλά εἰς πλούσιος κτηματίας, εκτιμώμενος διά την χρηστότητά του και διά την ικανότητά του ως καλλιεργητοῦ.

Πρὸ τεσσαράκοντα ετών, τοιοῦτος θα ήτο και ο πρόεδρος Κρούγερ, με τον όποιον όμοιάζει πολύ. Πλησίον του στέκεται νέος εἰκοσαετής. Εἶνε ο Πέτρος Μπέντζες, ο άρραβωνιαστικός της Λιάνας Ρίσικ. Μεθ' όλην του την νεότητα, έχει ήδη την σεβαρότητα άνδρός, διά τον όποιον ή εργώδης ζωὴ άρχίζει ένωρίς και τελειώνει μόνον, διά του θανάτου. Αλλά οί γαλανοὶ οφθαλμοί του σπινθηροβολοῦν από ευφύαν, και άκόμη από γλυκεῖαν υπερηφάνειαν όσάκις σταματοῦν εις την χαριτωμένην μνηστήν του.

(Επεται συνέχεια) KIMON ALKIASIS
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΘΕΑΥΤΟ βασιλικός θάνατος — επίσημος και πολυθρόνητος έννοῶ, — ο θάνατος του λέοντος του Φαλήρου. Ο Βασιλεὺς αὐτῆς της Ερῆμου ήτο εκπτώτος, αἰχμάλωτος, κλεισμένος μέσα εις ένα σιδηροῦν κλωβόν, εκεῖ

κάτω, εις τὸν νεοσύστατον Ζωολογικόν Κήπον. Αλλά το μεγαλῆτόν του, βλέπετε, διετηρεῖτο και εις τα δεσμά, — α, ελίγοι βασιλεῖς εις τὸν κόσμον θα ήδύναντο να καυχήθουν διά παρόμοιον μεγαλῆτόν! — και μέχρι του θανάτου του ήτο Βασιλεὺς. Όλοι ένδιέφεροντο δι' αὐτόν, και όσοι τον είδον και όσοι δέν τον είδον. Διὰ τοῦτο αἱ εφημερίδες έδιδαν καθημερινῶς εἰδήσεις περὶ της υγείας του, και όταν επήλθε το «μοιραῖον τέλος» διεσάλπισαν το θλιβερόν άγγελμα και έδημοσίευσαν εκτενεστάτας νεκρολογίας... Ο Σουρῆς μάλιστα ολόκληρον φύλλον του «Ρωμῆου» το άφιέρωνεν εις τὸν θάνατον του λέοντος, έμπνευσθεῖς στίχους θυμασίους, — κ' εγώ ο ίδιος, από όλα τα γεγονότα των τελευταίων ἡμερῶν, επί των όποιων ήμποροῦσα να επιστήσω την προσοχήν σας, εκλέγω σήμερον εκὼν-άκων τὸν θάνατον της Αὐτοῦ Μεγαλειότητος!

Και μα την αλήθειαν, εἶνε κάτι το όποῖον δέν ήμπορεῖ να παρέλθῃ άπαράτηρητον! Αλλά ᾶς διηγηθῶ την ιστορίαν, δι' όσους τυχόν δέν την ήξεύρου.

Μεταξὺ των ελίγων άλλ' εκλεκτῶν ζώων του Ζωολογικοῦ Κήπου, του ίδρυομένου τώρα εις το Φάληρον, — περὶ του όποιου πέρυσσι σᾶς έγραψα άρκετά, — διεκρίνετο εις λέων, μονακριβός πρὸς το παρόν, τον όποιον είχε δωρήσῃ κάποιος έμυγενῆς από την Αφρικῇ. Ο Βασιλεὺς αὐτῶν των ζώων ήτο ώραιος, νέος, ισχυρός, και εφαινετο ότι θα εἶχε καί... θα έβασίλευεν επί πολλά εἶτη εις τὸν Κήπον. Εἶνε πιθανόν μάλιστα ότι θα έσχημάτιζε και οικογένειαν, ότι θα είχαν εν εἰς αὐτοῦ και λεοντιδῆς, διότι, καθὼς ήκουσα, ο ίδιος ο ζωρητής έσκόπευε να ποστεῖλῃ άργότερα και την νύμφην, δηλαδή μίαν ώραιαν και νεαράν λέαιναν.

Δυστυχῶς, ο αἰχμάλωτος Βασιλεὺς είχε το ελάττωμα της λαίμαργίας, και από την βίαν, φαίνεται, με την όποιαν κατεβρόχιζε κάποιον δυστυχῆ και γηραλέον

γαῖδαρον, — νομίμως άλλως τε, διότι του είχαν παραθήσῃ εις τακτικώτατον γεύμα, — ένα κόκκαλον του ρηθέντος γαιδαρου διέσχισε τὰ έντερα του λέοντος, τὰ επλήγωσεν εις δύο-τρία μέρη, και έσφηνώθη κάπου, δέν ένθυμούμαι που ακριβῶς. Εκ τούτου προήλθεν εἰς φραξίς του πεπτικοῦ σωλήνος. Ο λέων ήρνετο εις το εἶδος κάθῃ τρεφήν, και οί ιατροί, νομίσαντες κατ' άρχὰς ότι πρόκειται περὶ απλῆς κακοστομαχίας, έδοκίμασαν να τῷ δώσουν το άπαράτητον και στερεότυπον καθαρτικόν.

Φαντάζεσθε βέβαια, ότι το πράγμα δέν ήτο και τόσον εύκολον... Ένας λέων εἰμφορεῖ να πεισθῇ να πάρῃ γιὰ ννος ή ρετινολαδον, όπως πείθονται τα μικρά παιδιὰ... με γλυκίσματα! Οί ιατροί λοιπόν έσκέφθησαν να ρίψουν το φάρμακον εις το νερόν. Τίποτε! ο λέων το έμύρισεν, άλλὰ δέν το ήγγισε. Τότε οί ιατροί έδοκίμασαν να το εἰσαγάγουν δι' άλλης οδοῦ και δι' εἰδικῶν εργαλείων... Αλλά πῶς; Αν αὐτός ο τρόπος αποβαίνη καμμίαν φοράν αδύνατος και με δύστροπα παιδιὰ, φαντασθῇτε τί γίνεται μ' ένα λέοντα! Να μεταχειρισθῶν βίαν; Οχι δά!.. Πανουργίαν; Δέν έπερνοῦσε... Τί να κάμουν; Α! να χλωροφορμίσουν τὸν λέοντα, να τον άναίσθητήσουν... και τότε πλέον...

Την πρώτην φοράν το έγχέιρημα απέτυχε... την δεύτεραν επέτυχεν... Αλλά μάταια όλα! Και ο δυστυχῆς λέων με το πληγωμένον έντερον, εξηκολούθει να μένη νηστικός, εἰς ότου... απέθανεν.

Η ισχύς έμηνδενίσθη και εν παιδίον εἰμφορεῖ να ψάσῃ την υπερήφανον χαιτην και ναψήσῃ τοὺς φοβεροὺς οδόντας του θηρίου. Τώρα οί βρυχηθμοί του δέν άφυπνίζουν τὰς ἡχοὺς του Φαλήρου, και δέν έμπνέουν την φρίκην εις τα ζῶα του Κήπου, τὰ όποια έφοβόντο βέβαια περισσότερο παρὰ ἡγάπων τὸν Βασιλέα των...

Τοιοῦτον υπῆρξε το τέλος της Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Διὰ την κηδείαν μὴ μ' ερωτήσετε, διότι δέν ήξεύρω πῶς εἶνε. Ηξεύρω μόνον, ότι του έκαμαν νεκροφίαν και ότι ένας ταριχευτής ανέλαβε να τον βαλσαμώσῃ. Ζῶν εἰστέλλει τὸν Ζωολογικόν Κήπον, νεκρὸς θα στολίσῃ το Ζωολογικόν Μουσεῖον...

Και ο Ζωολογικός Κήπος θα μείνῃ λοιπόν χωρίς Βασιλέα; Δέν πιστεύω τα ζῶα να εκλέξουν άλλον, ένθυμούμενα τον γνωστὸν μῖθον του Αἰσώπου... Ηκουσα όμως ότι θα σταλῇ από την Αφρικῇ άλλος λέων, και αν σήμερον λέγωμεν «ο Βασιλεὺς απέθανε» άλλ' ήμποροῦμεν να ανακράζωμεν και «έζητω ο Βασιλεὺς!» Ας ελπίσωμεν μόνον, ότι ο έπ δοξὸς διάδοχος της Μεγαλειότητός του θα εἶνε προσεκτικώτερος όταν... θα καταβροχθίζῃ

τους δυστυχείς γαιδάρους, που θά του παραθέτουν. Τί τα θέλετε ! ή λαιμαργία είνε ελευθεριώτατον πράγμα και δια λέοντας και δι' ανθρώπους, — και δια βασιλείς και δια κοινούς θνητούς !..

Σας ασπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Βραβεύθηκε εις τὸν 6ον Διαγωνισμόν
πρὸς σύνθεσιν διηγήματος
(ἴδε Διάπλαιν, τοῦ 1901, σελ. 351 καὶ 359.)

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Τὸ ἀμάξιον ἐχρησίμευε μόνον πρὸς μεταφορὰν τοῦ πορτογάλου Οὐρδαξ, τοῦ Κάμη καὶ τῶν δύο συντρόφων των, διότι αἱ ἀποσκευαὶ καὶ τὸ φορτίον τοῦ ἐλεφαντόδοντος μετεφέροντο ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κερβανίου, — πεντήκοντα ἀνδρῶν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον μαύρων τοῦ Καμερούν. Σταματήσαντες καὶ αὐτοί, εἶχον ἀποθέσῃ κατὰ γῆς τοὺς βαρεῖς χαυλιόδοντας καὶ τὰ κιβώτια, τὰ ὅποια ἐξησφάλιζαν τὴν καθημερινὴν διατροφὴν, ἐκτὸς τοῦ θηράματος, τὸ ὅποιον παρεῖχον ἀφθονον τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Οὐμπάγκη.

Οἱ μύθοι οὗτοι εἶνε ἀχθοφόροι ἐξ ἐπαγγέλματος, πληρόνουν δὲ διὰ τὴν ἐργασίαν των πολὺ ἀκριβὰ, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐπιτρέπουν τὰ κέρδη των γονίμων ἐκείνων ἐπιχειρήσεων. Περιπατοῦν αἰώνως. Εἰμποροῦμεν μάλιστα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ποτὲ «δὲν κάθονται εἰς τ' αὐγά των» διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἔκφρασιν, διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐκεῖ οἱ καθιστικοί, οἱ μόνιμοι ἰθαγενεῖς. Συνε-

μισμένοι νάχθοφοροῦν ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας, θὰ ἐξασκήσουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἐφ' ὅσον χρόνον τοῖς ἐπιτρέπουν οἱ πόδες των. Καὶ ὅμως τὸ ἐπάγγελμα εἶνε τραχὺ, ἐξασκούμενον εἰς τοιοῦτον κλίμα. Φορτωμένοι τοὺς βαρεῖς χαυλιόδοντας ἢ τὰ ἐπίσης βαρὲα κιβώτια των τροφίμων, καμπέμενοι ὑπὸ τὸ δυσβάστακτον φορτίον, γυμνοὶ σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, καταπληγωνόμενοι ἀπὸ τὰς ἀκάνθας τοῦ δρόμου καὶ αἰμάσσοντες, περιπατοῦν οὕτω ἀπὸ τὴν χαρὰν γῆν μέχρι τῆς ἐνδεκάτης πρωϊνῆς ὥρας, καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν πορείαν ἕως τὸ βράδυ, ἂν οὐ παρέλθῃ ἡ μεγάλῃ ζέσθῃ τῆς μεσημβρίας. Ἀλλὰ τὸ συμφέρον των ἐμπορῶν υπαγορεύει νὰ τοὺς πληρόνουν καλὰ, καὶ τοὺς πληρόνουν καλὰ νὰ τοὺς τρέφουν ἐπαρκῶς, καὶ τοὺς τρέφουν ἐπαρκῶς νὰ μὴ τοὺς φορτώνουν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις των, καὶ δὲν τοὺς παραφορτώνουν. Μεγάλοι εἶνε οἱ κίνδυνοι των κυνηγίων τούτων τοῦ ἐλέφαντος, καὶ ἀκόμη μεγαλύτεροι ὅταν τύχῃ νὰ συναντήσουν λέοντας ἢ πάνθηρας διὸ τοῦτο δ' ἀρχηγὸς πρέπει νὰ εἰμπορεῖ νὰ βασίζεται ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς. Ἐκτὸς τούτου, ἂν οὐ τελειώσῃ ἡ συγκομιδὴ τοῦ πολυτίμου ὕλικου, τὸ κερβάνιον πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ αἰσίως καὶ ταχέως εἰς τὰ ἐμπορεῖα τῆς ἀκτῆς. Τὸ συμφέρον τοῦ λοιπὸν εἶνε νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ σταματήσῃ καθ' ὁδόν, οὔτε ἀπὸ ὑπερβολικὴν κόουρασιν οὔτε ἀπὸ ἀσθένειαν των ἀνδρῶν (καὶ μεταξὺ των ἄλλων ἀσθενειῶν, ἡ εὐλογία, ἡ ὁποία κάμνει ἐδῶ θραῦσιν, εἶνε ἡ μᾶλλον ἐπιφοβὸς διὰ τὸ κερβάνιον).

Ἀκολουθῶν τὰς ἀρχὰς ταύτας, τὰς ὁποίας ἐδιδάχθη ὑπὸ μακρᾶς πείρας, ὁ πορτογάλος Οὐρδαξ ἐφρόντιζε πολὺ διὰ τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ χάρις εἰς τὰς φροντίδας ταύτας, ἔφερε πάντοτε εἰς αἰσίον πέρας τὰς ἀνὰ τὴν Κεντρώαν Ἀφρικὴν ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις του. Ἐκ τούτων ἦτο καὶ ἡ τελευταία αὕτη, ἡ ὁποία ἀπέφερε σημαντικὸν φορτίον ἐλεφαντόδοντος καλλίστης ποιότητος, ἀπὸ τὰς χώρας τὰς πέραν τοῦ Βαχάρ-ἐλ-Ἀβιάδ, σχεδὸν ἐπὶ τῶν συνδρῶν τοῦ Δάρφουρ.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν των μεγαλοπρεπῶν ταμαρινοδένδρων διωργανίσθη ὁ καταυλισμὸς τοῦ κερβανίου, καὶ ὅταν ὁ Τζὼν Κόρτ, — ἂν οὐ οἱ ἀχθοφόροι ἤρχισαν νὰ νοίγουν τὰ κιβώτια των τροφίμων, — ἠρώτησε τὸν Πορτογάλον, ἰδοὺ τί ἀπάντησεν ἔλαβεν εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὁ Οὐρδαξ ὠμίλει εὐχερῶς :

— Νομίζω, κύριε Κόρτ, ὅτι τὸ μέρος εἶνε καταλληλότατον διὰ στάθμευσιν, καὶ ἡ τράπεζα των ζώων μας εἶνε ἐτοίμη.

— Πραγματικῶς, τὸ χόρτον εἶνε πυκνὸν καὶ ὠραῖον, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Καὶ ἡμεῖς ἀκόμη θὰ τὸ ἐτρώγαμεν πολὺ εὐχαρίστως, προσέθεσεν ὁ Μάξ

Οὐμπέρ, ἂν εἴχαμεν τὸν ὀργανισμόν των μυρηκαστικῶν, καὶ τρεῖς στομάχους διὰ νὰ το χωνεύσωμεν !

— Νὰ σου πῶ τὴν ἀγία ἀλήθεια, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐγὼ προτιμῶ μίαν μπιρζόλαν ἀπὸ ἀντιλόπην, μὲ μίαν γαλέτταν ἀπὸ αὐτὰς ποὺ ἔχομεν μαζί μας, καὶ μ' ἓνα ποτῆρι μαδέρας τοῦ Ἀκρωτηρίου. . .

— Τὴν ὁποίαν θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ κατακεῖται μὲ μερικὰς σταγόνας ἀπὸ τὸ δαυγὲς ἐκεῖνο ρῖον, τὸ ὅποιον διασχίζει τὴν πεδιάδα, παρετήρησεν ὁ Πορτογάλος.

Καὶ ἐδείξεν ἓν παραποτάμιον, — τοῦ Οὐμπάγκη ἀναμφιβόλως, — τὰ διαυγῆ ὕδατα τοῦ ὁποίου ἐκυλόντο εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς χιλιομέτρου, πρὸς δυσμὰς τοῦ γηλόφου.

Αἱ προετοιμασίαι συνεπληρώθησαν τάχιστα. Οἱ χαυλιόδοντες ἀπετέθησαν εἰς σωροὺς πλησίον τοῦ ἀμαξίου. Οἱ βόες περιεφέροντο πέριξ των δένδρων. Πυραὶ ἀνήφθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ ξηρὰ ξύλα. Ὁ ὁδηγὸς ἔκαμε τὴν συνήθη ἐπιθεώρησιν καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ διάφοροι ὄμιλοι οὐδεὶς ἐστεροῦντο. Τὸ κρέας τῆς ἀντιλόπης, παστὴν ἢ νωπὸν, ἦτο ἀφθονον ἄλλως τε οἱ κυνηγοὶ ἤμποροῦσαν εὐκόλως νὰ προμηθεύσων καὶ ἄλλο. Ὁ ἄρ ἐπληρώθη ἀπὸ τὴν κνίσσαν των ψηνομένων κρεάτων, καὶ μετ' ὀλίγων ἔλοι ἐπεδείξαν ὄρεξιν φοβεράν, τὴν ὁποίαν ἐδικαιολογεῖ ἡ πολύωρος ὁδοπορία.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ὄπλα καὶ τὰ πολυμορφία εἶχαν ἀφελθῇ εἰς τὸ ἀμάξιον, — μερικὰ κιβώτια φυσιγγίων, τυφέκια κυνηγετικά, καραμβίνας, ρεβόλβερ, λαμπρά ἐπὶ νεωτάτης κατασκευῆς, εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Οὐρδαξ, τοῦ Κάμη, τοῦ Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μάξ Οὐμπέρ, ἐν περιπτώσει ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως.

Τὸ γεῦμα θὰ ἐτελείετο μετὰ μίαν ὥραν. Κατόπι, κατευναζόμενον τοῦ στομάχου, θὰ ἐπλάγιαζαν, καὶ τὸ κουρασμένον κερβάνιον δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ παραδοθῇ εἰς ὕπνον βαθύ.

Ὅπως δὴ ποτε, ὁ ὁδηγὸς ἐφρόντισε νὰ το ἀναθάσῃ εἰς τὴν φύλαξιν μερικῶν ἐκ των ἀνθρώπων του, οἱ ὅποιοι θὰ ἠγρύπνουν ἐκ περιτροπῆς, δύο ὥρας ἕκαστος. Εἰς τὰς ἐρήμους αὐτὰς χώρας πρέπει πάντοτε νὰ προφυλάσσεται κανεὶς κατὰ των κακοποιῶν, εἴτε διπλῶν εἴτε τετραπόδων. Διὰ τοῦτο ὁ Οὐρδαξ οὐδέποτε παρέλειπε νὰ λαμβάνῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα. Πεντηκοντούτης, δυνατὸς ἀκόμη, ἐμπειρὸς περὶ τὸ ἔργον του, ὁ πορτογάλος ἦτο θαυμαστῆς ἀντοχῆς ἄνθρωπος. Ὅμοίως καὶ ὁ Κάμης, τριανταπέντε ἐτῶν, εὖρωστος, εὐκίνητος, δεξιός, ψυχραιμὸς καὶ θαρραλέος, παρεῖχε πᾶσαν ἐγγύησιν διὰ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν ὁδήγησιν ἐνὸς ἀφρικανικοῦ κερβανίου.

Παρὰ τὴν ρίξαν ἐνὸς ταμαρινοδέν-

δρου, οἱ δύο φίλοι καὶ ὁ πορτογάλος ἐκάθησαν διὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὅποιον τοῖς ἔφερεν ὁ Λάγκας, ἂν οὐ ἠτοιμάσθη ἀπὸ ἓνα ἰθαγενῆ, εἰς τὸν ὅποιον εἶχον ἀνατεθῇ τὰ μαγειρικὰ καθήκοντα.

Διαρκούντος τοῦ γεύματος τούτου, αἱ γλῶσσαι δὲν εἰργάσθησαν ὀλιγώτερον των σιαγόνων. Ὅταν τρώγῃ κανεὶς, εἰμπορεῖ καὶ νὰ ὀμιλῇ, ἀρκεῖ νὰ μὴ βιάζεται. . . Περὶ τίνος ὠμίλησαν ; Περὶ των διαφόρων περιστατικῶν τῆς μέχρι τοῦδε πορείας ; Διόλου. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἤμποροῦσαν νὰ παρουσιασθῶν εἰς τὸ μέλλον, τοὺς ἐνδιέφερον περισσότερον. Εἶχαν ἀκόμη δρόμον πολὺν, ἕως νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ ἐμπορεῖα τῆς Λιμπρεβίλλης. Ἐπρεπε νὰ διανύσουν χίλια ἐξακόσια χιλιόμετρα, καὶ τοῦτο θάπῃτε πορεῖαν πέντε ἢ ἐξ ἀκόμῃ ἐβδομάδων. Καὶ κατὰ τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τοῦ ταξιδίου, ποῖος ξεύρει τί θὰ τοὺς συνέβαινεν ; Αὐτὸ ἔλεγε καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ πρὸς τὸν σύντροφόν του, ὁ ὁποῖος ἐζήτει κάτι ἔκτακτον, κάτι ἐκπληκτικόν. . .

Μέχρι τοῦ ἀποψινοῦ σταθμοῦ, ἀπὸ των συνδρῶν τοῦ Δάρφουρ, τὸ κερβάνιον ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Οὐμπάγκη, ἂν οὐ διηλθε τὰ περάματα τοῦ ποταμοῦ Ἀουκαδεβὲ καὶ των πολυαριθμῶν παραποταμίων του. Τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶχε σταθμεύσῃ σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σημείου, ὅπου διασταυροῦται ὁ εἰκοστὸς μεσημβρινὸς μετὰ τὸν ἑγδὸσον παράλληλον.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Οὐρδαξ, θὰ διευσυνθῶμεν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά ;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον, ἂν δὲν με ἀπατᾷ ἡ ὄρασις, ὁ νότιος ὀρίζων φράσσεται ἀπὸ ἓνα δάσος, τοῦ ὁποίου δὲν φαίνεται ἡ ἄκρη οὔτε πρὸς ἀνατολὰς οὔτε πρὸς δυσμὰς.

— Ναί . . . ἀπέραντον ! ὑπέλαβεν ὁ πορτογάλος. Ἄν ἤμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ το περικλάψωμεν ἐξ ἀνατολῶν, θὰ παρήρχοντο μῆνες ὀλόκληροι, χωρὶς νὰ το ἀφίσωμεν ὀπίσω μας.

— Ἐν ᾧ ἐκ δυσμῶν ; . .

— Ἐκ δυσμῶν, ἀπεκρίθη ὁ Οὐρδαξ, χωρὶς νὰ παρατείνωμεν τὸν δρόμον οὔτε νὰ πομακρυθῶμεν πολὺ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, θὰ συναντήσωμεν τὸν Οὐμπάγκην εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Ζόγγου.

— Μήπως, ἂν διεσχίζαμεν αὐτὸ τὸ δάσος, τὸ ταξίδιον θὰ ἐσυνοτμεύετο ; ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ναί . . . κατὰ δεκαπέντε ἡμέρας τουλάχιστον.

— Τότε λοιπὸν διατί δὲν διασχίζομεν τὸ δάσος ;

— Διότι εἶνε ἀδιαπέραστον.

— Ὡ, ἀδιαπέραστον ! . . ὑπέλαβεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, κινῶν τὴν κεφαλὴν μὲ ὄφος ἀμφιβολίας.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

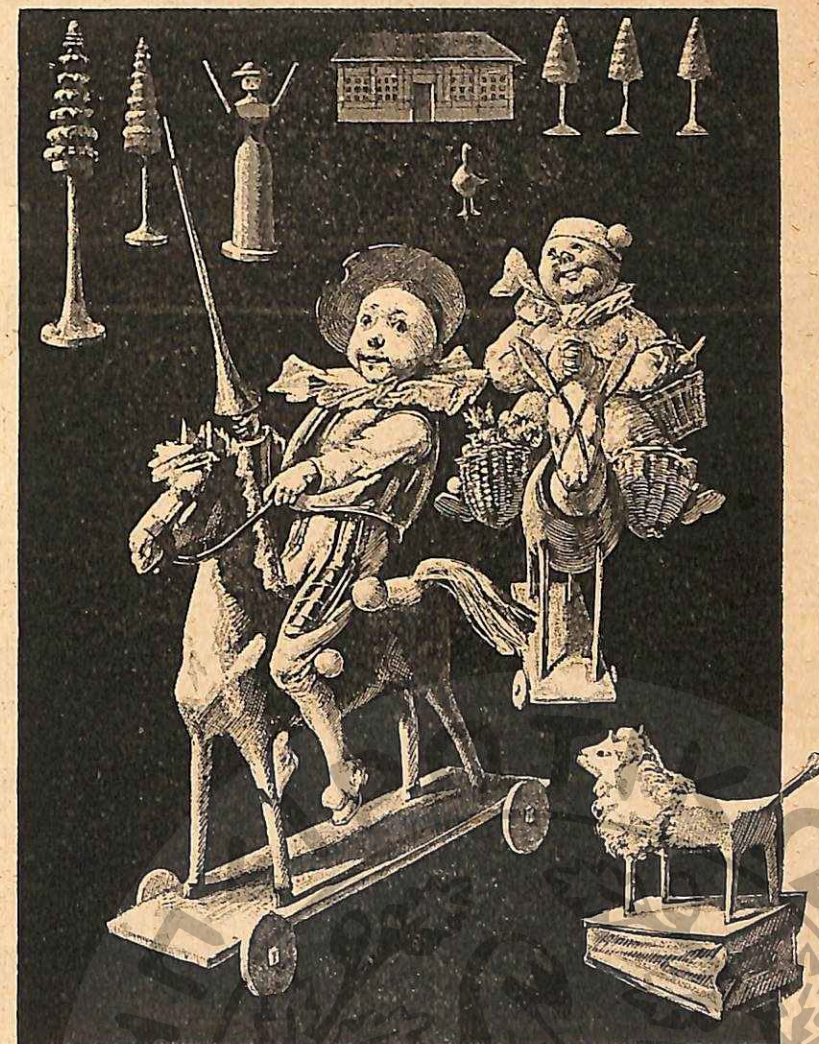
Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ Φασουλάκης ἐβγαλεν ἀπὸ τὸν σταυλὸν του — δηλαδὴ ἀπὸ τὴν σοφίταν, ὅπου συνήθως τὸ ἐφύλαγε, — τὸ ἀλογάκι του μὲ τὰ καρούλια.

Ὡς τώρα, τὸ ἀλογάκι αὐτὸ ὠνομάζετο Ψαρής. Ὁ Φασουλάκης ὅμως τὸ βαπτίζει « Ἀχαμνόων ». Ἐτοί ὠνομάζετο τὸ ἀλογον τοῦ ἑξακουστοῦ Δὸν Κιχώτη, καὶ ὁ Φασουλάκης νομίζει ὅτι εἶνε πολὺ εὐμορφον ὄνομα.

Ὁ Δὸν Κιχώτης εἶχεν ἓνα σύντροφον, ἓνα ἀκόλουθον, ἓνα ὑπηρέτην, ἓνα ἰπποκόμον, καθὼς τὸν ἔλεγε.

Ὁ ἰπποκόμος αὐτός, (σύντροφος, ἀκόλουθος, ὑπηρέτης, ὅπως θέλετε,) ἦτο γείτονάς του καὶ ὠνομάζετο Σάντος Πάνθας.

Ὁ Φασουλάκης λοιπὸν ἐρωτᾷ τὸν γείτονά του Περικλέτον ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ ἰπποκόμος του καὶ νὰ ὀνομασθῇ Σάντος.

Ὁ Περικλέτος ἐνθουσιάζεται καὶ δέχεται.

Καὶ τί καλὴ σύμπτωσις ! Ἡ Ἄννα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Περικλέτου, ἔχει μίαν νουνὰν πλουσίαν καὶ τὴν πρωτοχρονίαν, ἡ νουνὰ αὕτη τῆς ἐχάρισεν ἓνα εὐμορφον ἄσπρο γαϊδουράκι μὲ καρούλια καὶ μὲ κόκκινη στολὴ. Τὸ γαϊδουράκι εἶνε φορτωμένον μὲ δυὸ καλάθια γεμάτα ἀπὸ ὠραίους καρπούς καὶ γλυκίσματα. Ὁ Σάντος ὅμως (δηλαδὴ ὁ Περικλέτος) ὁ ὁποῖος εἶνε λιγάκι λαιμαργός, (αὐτὸ σὰς το λέγω μεταξὺ μας,) γεμίζει ἀκόμη

ένα καλάθι με φαγητά και το πέρνει 'στό χέρι του. "Έτσι δεν υπάρχει κίνδυνος να πεθάνει της πείνας. .

— Έμπρός! δρόμο! φωνάζει ο Φασουλάκης-Δόν Κιχώτης, και καβαλικεύει τόν Ψαρήν-Άχαμνώνοντα.

— Έμπρός! φωνάζει και ο Περικλέτος, άνεβασμένος εις τὸ εὖμορφον γαϊδουράκι.

Και ὁ Ἀζώρ, τὸ σκυλάκι, καθώς τους βλέπει νὰ φεύγουν, κάμνει γαῦ! γαῦ!... Ἐάν νὰ ἔλεγε: —Γιὰ ποῦ;

[Ἡ συνέχεια προσεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Α'.

Τὴν παρομνήν ἀκόμη, ἡ Δίνα ἦτο πρᾶγμα ἄψυχον, ἀπλοῦν ἄθυρμα, προσέ-
θεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κατασκευαστοῦ.

Ἡ Δίνα δὲν ἦτο ἡ Δίνα· δὲν εἶχεν ὄνομα, οὔτε ζῶν, οὔτε καρδίαν. Ἀλ-
θὲς ἦτο ὠραία κούκλα, ἀλλὰ καὶ ἐκατὸν
ἄλλαι ἦσαν ὠραῖαι ὅσον αὐτή. Τὸ ἀπό-
γευμα τῆς παραμονῆς, μία κυρία — μία

μητέρα, — ἐμῆκεν εἰς ἓν ἐμπορικὸν τῆς
ὁδοῦ Ἐρμού, λαμπρὸν καὶ καταστόλιστον.

Ἐδίστασε πολλὴν ὥραν νὰ ἐκλέξη μετα-
ξὺ τῆς Δίνας καὶ μίας ἄλλης κούκλας

μεγαλητέρας, μὲ ροδόχρουν μεταξωτὸν
φουστάνι, μὲ ἄσπρο καπελάκι καὶ μὲ
ὠραῖον μανσόν· ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ἐ-
προτίμησε τὴν Δίνα, ἡ ὁποία δὲν ἐφο-
ροῦσε παρὰ μόνον τὸ ὑποκαμισάκι τῆς.

Ἡ Χριστίνα, — ἡ μικρούλα μελαγ-
χροινὴ, διὰ τὴν ὁποίαν ἠγοράσθη ἡ κού-
κλα, — ἔδλεπε μετ' ὀλίγον μὲ χαρὰν ἁ-
νέκφορα τὰ μεγάλα τῆς γαλανὰ μά-
τια, τὸ κόκκινον καὶ γελαστὸν στοματάκι

τῆς, τὰ κασταὰ μαλλιάκι τῆς μὲ τοὺς
πυκνοὺς καὶ κανονικοὺς βοστρύχους.

Συνεκινήθη πού τὴν ἔδλεπε ἔτσι, σχε-
δὸν γυμνὴν. Καὶ ἀμέσως ἔψαξε τὰ συρ-
τάκια τῆς καὶ τὰ πανερᾶκια τῆς, ὅπου
ὑπῆρχον χιλίων εἰδῶν κουρελάκια ἀπὸ
φορέματα ἰδικὰ τῆς: περκάλια, μουσε-
λίνας, πικέδες, φουλάρια, ὅλα ὠραῖα ὑ-
φάσματα, μὲ κλαδιά, μὲ γραμμὲς, μὲ
κοκκίδες, μὲ ἀνθάκια...

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἡ Δίνα ἦτο ἡ εὐ-
τυχεστέρα κούκλα τοῦ κόσμου. Κατεῖχε
μὴν συλλογὴν τελείαν, ἀπὸ στερεὰ ἄσ-
πρόρρουχα, ἀπὸ ὠραῖα φουστάνια, ἀπὸ
κομψὰ καπελλάκια, ἀπὸ ὅ,τι ἐχειρίζετο
τελοςπάντων, ὡς νὰ ἦτο κοριτσάκι ἀλη-
θινόν, ζωντανόν. Καὶ ὅλα καλοραμμένα,
μὲ προσοχὴν καὶ μὲ τάξιν, πού ἐμπρός
των, τὰ πλούτια φορέματα τῶν κουκλῶν,
πού πωλοῦν εἰς τὰ ἐμπορικά, ἐφαίνοντο
ψεύτικα.

Ἡ Χριστίνα εἶχε καὶ ἄλλες κούκλας·
ἀλλὰ καμμίαν δὲν ἀγαποῦσεν ὅπως τὴν
Δίνα. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐκλεκτή, ἡ χαϊδευ-
μένη, ἡ ἀγαπημένη τῆς. Αὐτὴν ἐκοίμιζε
ἐν τῇ ἀγκαλίᾳ τῆς μὲ τραγοῦδι, εἰς
αὐτὴν ὠμιλοῦσε μὲ φιλήματα, εἰς αὐτὴν
ἐξωμολογεῖτο τὰ μικρὰ τῆς μυστικά.

— Μαμμά, ἔλεγεν ἡ Χριστίνα· εἶμαι
βεβαία ὅτι ἡ Δίνα εἶνε ζωντανή... τὰ
μάτια τῆς μοῦ χαμογελοῦν... λαμπρὸν
ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ὅταν τῆς φορῶ καὶ
νούργιο φόρεμα ἢ ὅταν τὴν φιλῶ. Καὶ
ξεύρετε τὸ ἄλλο, μαμμά; Κάποτε αἰσθᾶ
νομί τὴν καρδοῦλα τῆς νὰ πάλλῃ σιγὰ
ἐπάνω 'στὴ δική μου...

Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Χριστίνας, ἡ
Δίνα εἶχε γίνῃ πλάσμα ζῶν.

Β'.

Πολλὰ ὠρεῖα παιδικὰ ἔτη παρῆλθον·
Ἡ Χριστίνα εἶνε σχεδὸν μεγάλη. Φο-
ρεῖ μακρύτερα φορέματα, τὰ μαλλιά τῆς
σχηματίζου βαρύν ὁ τ σ ο ν. Καὶ ἐτοι-
μάζεται διὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς.

Διὰ τελευταίαν φορὰν, ἡ νεᾶνις ἐπῆ-
ρε τὴν Δίνα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Κυτ-
τάζει μὲ τρυφερὰν περιεργίαν, ἀλλ' ὄχι
τώρα πλέον μὲ τὴν πρώτην εὐπιστίαν,
κυττάζει τὸ ροδόχρουν προσωπάκι, τὸ
γελαστὸν στοματάκι, τὰ γαλανὰ μάτια,
τὰ κασταὰ μαλλιάκι.

— Ἡ καϊμένη ἡ κούκλα... πόσον με
δισκέδαζεν ἄλλοτε!.. Ἀλλὰ ὅσῳ συλ-
λογίζομαι ὅτι τὰ μάτια τῆς μοῦ ἐφαίνοντο
σάν νὰ ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν, καὶ
σάν νὰ μοῦ ἔχαμογελοῦσε τὸ ζωγραφη-
μένον στόμα τῆς, καὶ σάν νὰ ἐπαλλε-
μέσα εἰς τὸ στήθος τῆς μία μικρὰ καρ-
δίτ!.. Τί παράξενον πρᾶγμα!..

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ διὰ τὴν παιδικὴν
τῆς εὐπιστίαν καὶ ἀφέλειαν.

Εἰς ἓνα μέγαλον κουτὶ ἀπὸ χαρτόνι,
ὅλα τὰ ἐνδύματα τῆς κούκλας ἦσαν σκορ-
πισμένα ἄνω-κάτω: ἐπανωφοράκια μάλ-
λινα, φουστάνια μεταξωτά, ἀσπρόρ-
ρουχα κεντημένα, καπελλάκια μὲ πετερὰ
ἀληθινά...

Ἐπὼν εἰς αὐτά, ἡ Χριστίνα ἐξή-
πλωσε τὴν κούκλαν μὲ τὸ ὑποκάμισον,
ὅπως τῆς τὴν εἶχαν δώσει...

— Τώρα κοιμήσου, εἶπε, κλείουσα τὸ
κουτὶ.

Καὶ ἡ Δίνα, — ἡ ὁποία δὲν ἠγαπᾶτο
πλέον, — ἐγίνε πάλιν πρᾶγμα ἄψυχον.

Γ'.

— Ἀλήθεια, μαμάκι;... μὰ 'πέ μου,
μοῦ τὴν χαρίζεις; ἀνέκραξε τὸ κοράσιον
μὲ ὀφθαλμοὺς λαμπροὺς ἀπὸ ἀγαλλίασιν.

— Ναί, Κατίνα μου, ναί, ἀγάπη
μου...

Καὶ τὰ παχουλὰ χεράκια, μὲ τοὺς
τέσσαρας βαθεῖς λακκίσκους, ἐδυθίσθη-
σαν εἰς τὸ χάρτινον κουτὶ καὶ ἐσῆκω-
σαν μὲ χαρὰν τὴν κούκλαν, ἡ ὁποία ἀ-
νεπαύετο ἐπὶ σωροῦ ἐνδυμάτων, παλαιοῦ
συρμού...

Ἡ Δίνα ἐκοιμήθη ἐκεῖ μέσα δώδεκα
ὀλόκληρα ἔτη!..

Τὰ ὕλινά μάτια τῆς συνήντησαν τὰ
ὠραῖα κασταὰ μάτια τοῦ κορασίου, σβα-
ρά, σκιστὰ ὑπὸ τοὺς πίπτοντας βοστρύ-
χους τῆς κόμης. Μήπως ἦτο ἡ μικρού-
λα Χριστίνα;...

Ὅχι! Ἡ Χριστίνα εἶχε γίνῃ καὶ αὐ-
τὴ μητέρα, καὶ ἦτο κόρη τῆς ἡ μικρούλα
ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐσφιγγε τώρα τὴν Δίνα
ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τῆς καὶ ἐφιλοῦσε
τὸ ροδόχρουν προσωπάκι μὲ τὸ γαλανὰ
μάτια, πάντα τὸ ἴδιον...

Καί, — θαῦμα τὸ ὅποσον κάμνει ἡ ἀ-
γάπη, — μόλις ἠσθάνθη τοὺς παλμούς
τῆς καρδίας τοῦ κορασίου, ἡ μικρὰ καρ-
δίτ τῆς Δίνας ἀνέζησε καὶ ἤρχισε νὰ
πάλλῃ ὅπως ἄλλοτε...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΙΝΟΣ ΜΟΙΑΖΕΙ

Σάν τίνος μοιάζει τὸ μωρὸ
Ζητεῖ, καλὰ καὶ σώνει,
καθένας πού το ἰδῇ,
γιά ναῦρη, καὶ πεισμένοι

Καὶ λέει, ἐπῆρε τὰ μαλλιά
ἀπ' τὴ χρυσῇ μητέρα,
καὶ λέει, ἔχει μάτια γαλανά:
τὰ μάτια τοῦ πατέρα.

Τὸ πηγουνάκι τὸ γλυκὸ,
τὸ ζαχαρένιο στόμα.
δὲν δείχνει ἀκόμα, εἶνε μικρὸ,
εἶνε μικρὸν ἀκόμα.

Μὰ ἐγὼ, πού ξεύρω μὴν αὐγὴ
'σάν ποῖς μᾶς τῶχαι φέρει,
λέω, οἱ ἀγγέλοι τοῦρανοῦ
'στὴ γῇ δὲν ἔχου, ταῖρι.

[Ἀπὸ τὰ «Τραγοῦδια τῆς Κόρης μου».]

ΦΑΚ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν Κουριοκεφαλᾶκην ἂν ἔχῃ κα-
λὴν θέσιν εἰς τὴν τάξιν του.

— Καλὴν λέει; Εἶμαι κοντὰ 'στὴν πόρτα καὶ
φεύγω πρῶτος ἅμα τελειώσῃ τὸ μάθημα!

Ἐστῆλθ' ἐπὶ τοῦ Σκλήρου Βαχίου

Εἰς τι χαρτοπωλεῖον.
Ὁ Δαρνοσεφὴς Ναύαρχος: — Ἦθελα ἕκατὸ
μιλλιέτα μὲ τὸ ψευδώνυμόν μου.

Ὁ Τάλληλος: — Μάλιστα! θὰ σᾶς τα πκ-
ραδῶσω αὐρίον.

Ὁ Δαρνοσεφὴς Ναύαρχος: — Περιέργον! Ἐτοιμα
δὲν ἔχετε;

Ἐστῆλθ' ἐπὶ τοῦ Ἀγγίλου τῆς Ἀγάτης

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», σκέψις
τοῦ Ἀγγονορολογιστοῦ, ἅμα εἶδε τὸν κάλα-
θον τῶν ἀχρηστων:

— Νὰ ἓνα πρᾶγμα, πού ἐν ᾧ περιέχει ἀχρη-
στα, εἶνε ἐντόστιος χρησιμότητων.

Ἐστῆλθ' ἐπὶ τοῦ Θεαγέτους

Εἰς τὸν ἀποστολὴν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ
ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

Εἰς τὸν ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ πάλιν ἀπὸ ὀλίγα λόγια εἰς τὸν καθένα,
διότι ἡ γραμματοπλημύρνα ἐξακολουθεῖ καὶ δὲν
ἔχω τόπον δι' ἐκτενέας ἀπαντήσεις.

Ἐν πρώτοις: θάναγρῶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων,
οἱ ὅποιοι μοῦ πύχθησαν τὸ νέον "Ετος μὲ ὠρεῖ-
ας κάρται, μὲ γλυκεῖς στίχους καὶ μὲ τρυφεράς
ἐκφράσεις. Εἶνε συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον
φύλλον: Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη, Βίγλα,
Δίσκος τοῦ Ἡλίου, Ἰουλίττα Μπαλδου, Ἰη-
ραῖος Νεῖλος, Παρήγορος Ἀγγεῖλος, Ἀλκιπ-
πη Καστριόπου, Ποιμενίς τοῦ Παναχαιοῦ,

Ἰσθμὸς Λεονάρδου, Ἰωάννης Γ' Μαγα-
γιάννης (ὁ ὁποῖος ἔκαμιν Ἐπιστολὴν Δελτά-
ρια μὲ τὴν φωτογραφίαν του, ὠραϊότατα) Ἀρυ-
σανθεμὶς (ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε μίαν θαυμασίαν
ἀληθῶς κάρταν ἀπὸ φυσικῆς ἀνθη πατημένης) με-
γάλη καλαισθητὴς! Ἐξοριστὸς Ναπολέων,
Μελαγχροινὴ Ἑλληνίς (τὴν ὁποίαν εὐχαρι-
στεῖ καὶ ὁ κ. Ξενοπόλιος) Γαλλικὴ Ναυαρχία,
Μολὸν Λαβὲ, Ἐρμῆς, Ἡ. Παπαδήμας, Ἀν-
δρεία Σουλῶνις, Κρόταλος, Δουκίσσα τῶν
Σαλῶνων, Ἀρσένιος Γ. Λαλαῦνης, Βασιλεῖος
Λαλαῦνης, Ἀνδρέας Κοκκίνης, εἰ φίλοι μου

οἱ ὅποιοι εἶχαν πέσει κατὰ τὸ ψευδώνυμον «Δι-
κηγόρος τῆς Νεολαίας», Λεωνίς τῆς Καστρί-
της, Δημ. Ν. Νικολαΐδης, Πικραμένη Καρ-
δοῦλα, Ἀδρα τοῦ Πηλίου, Κατσαρομάλλω,
Ξενοπομένη Σινωπὴς, Ἰωνᾶς Γ', Ἰωνᾶς (ὁ
ὁποῖος εὐχεται ἐμμετρώς: «Κατὰ τὸ ἔτος: χίλια
ἐννιακίσια δύο, — συνδρομητὰς γεμίζει τὸ Γρα-
φεῖον».) Ἐλμύνα Ἠλιάδου, Δανάη Ἠλιάδου,
Πλάτων τοῦ Δουναβέως, Δέσποινα Κουφου-
δάκη, Ἀνδρέας Σκέφρης, Ἀρσένιος Γουρ-
εῖος τοῦ Πόσον πρὶν νὰ ὑπερηφανεύωμαι πού
ἔχω τέτοια καλὰ παιδιά.

Φαντασθῆτε καὶ τὴν χαρὰν μου νὰ λάβω γράμ-
μα ἀπὸ τὴν ἀγαπῆτήν μου Καρδερῖναν, ὅστερ'
ἀπὸ δύο χρόνων σιωπῇ! Λοιπὸν σᾶς ἀναγγέλω,
ὅτι, ἂν καὶ τώρα εἶνε δεκαοκταεῖς, θὰ τὴν ἔχω-
μεν καὶ πάλιν εἰς τὸν κύκλον μας, διότι δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ με ἀφήσῃ.

Ἐλαβα καὶ τὰς δύο ἐπιστολάς σου, Κρητι-
κὴν Κάστανον, καὶ πᾶν ὅ,τι μοῦ ἔστειλες. Σ'
εὐχαριστῶ δι' ὅλα. Ὅχι, καλλίτερα νὰ μὴν ἀλ-
λάξῃς ψευδώνυμον.

Κ' ἐγὼ, Ἐρμῆς Καμέλια, σοῦ λέγω «καλὴν
ἐντάμωσιν» καὶ ὄχι «χαῖρε» Σὲ περιμένω,
καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν τὸ δίδω καὶ ἐνέ-
νοεω.

Βλέπω ὅτι τὸ ξεσπάθωμά σου προοδεύει. Κου-
ασιμῶ. Ε. πὺς σου ἐφάνη τὸ πρῶτον φυλλά-
διον, πού το ἐπερίμενες μὲ τόσῃ ἀνυπομονήσιν;
Φαντάζομαι...

Λευκὴ Διάβολε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυ-
μον. Μὰ ὑπάρχουν καὶ λευκοὶ διάβολοι; θὰ εἶνε
σάν τῆς Ἀσπρῆς μυῖνης, πού λέγουσιν.

Διαψευθεῖσα Ἑλλίς, πολὺ γρήγορα θὰ
δημοσιευθῇ τὰ ἀποτελέσματα τῶν Εὐσημῶν
τοῦ 1901. Εὐρύτατα τὰς σημειώσεις σου διὰ
νὰ μοῦ χρησιμεύουν εἰς τὴν διαλογὴν καὶ ἐθαύ-
μασα τὴν ὑπομονήν, τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὰς εὐ-
φυεῖς μεθόδους πού μετεχειρίσθη: διὰ νὰ ἐξα-
γάγῃς, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν, τὰ αποτελέσμα-
τα.

Ἀριστοκράτης Ρουμανίς, δεκτὸν τὸ νέον σου
ψευδώνυμον. Τὰ κοινὰ ψευδώνυμα καθήρησα,
διότι ἐγίνετο μεγάλη κατάχρησις καὶ μετ' ὀλί-
γον θὰ ἐκατανόησε κάθε συνδρομητὴς νὰ ἔχῃ
δέκα ψευδώνυμα. Ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι ὠρεῖ-
αι ποικιλίαι, ὡς εἰς ἐμπερίᾳ νὰ λείψῃ αὐτὴ, πού
μοῦ ἔδιδε τόσον κόπον.

Σ' εὐχαριστῶ, Αἰδὼρ, διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ
ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν
τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν

ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολῆν τοῦ ἀποστολ

ματά των ἄν. θέλων·) — ἡ Ὀρειπόλος Ψυχὴ μετὰ τὴν Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν, Χιωτοπούλου καὶ Ἄνθος τοῦ Ζαππεῖου — ὁ Δαρνοστεφὴς Ναύαρχος μετὰ τὴν Αὔραν τῆς Κερκύρας, Σιωπηλὴ Νύκτα καὶ Ἀνοξιάτικη Βραδυὰν — ὁ Πανταρχὸς Παρὸν μετὰ τὴν Πτερωτὴν Ταξιδιώτιδα, Ὀρειπόλον Ψυχὴν καὶ Κρητικὸν Κάστανον (μετὰ τὰ δὲ ἀνά τ' αὐτῶν) — τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὴν Φιλόμουσον Νεάνιδα, Ναυτοπαῖδα καὶ Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου — ὁ Νυκτοκόρυς μετὰ τὴν Φθινοπωρινὴν Νύκτα, Ἀλλοπρόσβαλλον καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἀνοξίως — ἡ Ἀρβανιτικὴ Ἀδρά μετὰ τὸν Παμμόνησον Κατεργάρην, Ἄνθος τοῦ Μαῖου καὶ Τσοῦχτραν — ἡ Μέλλουσα Καλόγηρα μετὰ τὸ Μαριμένον Φύλλον (διὰ τὴν γυναικίσκον) Κορινθιακὸν Κῶμα καὶ Τραγιάσκαν — ὁ Ἰωλὸς Διάβολος μετὰ τὴν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Ζουλεϊκὰν καὶ Ζοφερόν Νέφος — ἡ Τσοῦχτρα μετὰ τὸν Ὑπερήφανον Λέοντα καὶ Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα — ἡ Τραγιάσκαν μετὰ τὴν Τραγιάσκαν, Αἰ-Δαίρη τῶν Πατησίων καὶ Κεντρί — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὴν Κυκλαδικήν, Ἐδοσίον Ἄνθος καὶ Ἰτέαν (ἄν. θέλων μετὰ τὰ δὲ ἀνά τ' αὐτῶν) — ἡ Ἀμαρύλλη μετὰ τὸν Δελαμὸν (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα) — ὁ Ἰσμερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ Ἀνταρτικόν, Κόρη τῶν Ἀλπεων καὶ Κόκκινον Ἑξογήν — ὁ Μικρὸς Ἄνδριος μετὰ τὸν Σκληρὸν Βράχον, Ἀστρὸν τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἀστέρη τῆς Ἀνατολῆς — ἡ Κόρη τοῦ Δοναβέως μετὰ τὸ Κῶμα τοῦ Δοναβέως καὶ Αὔραν τῆς Κερκύρας — ἡ Γαλλικὴ Ναυαργίς μετὰ τὸ Κορινθιακὸν Κῶμα, Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα καὶ Ἑλληνικὴν Ψυχὴν.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Ἀρσῆς τῆς Ἐρμῆος (εὐχαριστῶν) σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης·) Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην (μπα! ἴσα-ἴσα ἡ κάρτα σου ἦτο πολὺ ὡραία·) ἔπειτα, δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐνθύμησις·) Μιχαὴλ Συριώτην, Πικραμένην Καρδούλαν (διὰ τὸ πρόβλημα ὑπ' ἀρ. 430 ἔχεις ἴσως πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ὁ εἰς ἡτο ἐνὸς μηνὸς καὶ ὁ ἄλλος ἐνὸς ἔτους· ἀρὰ τότε ὁ πρῶτος εἶχε τὸ δωδεκάτοιο τῆς ηλικίας τοῦ δευτέρου·) Μαλιακὸν Κόλπον, Κωνσταντίνον Παρισίαν (ἔστειλα) Κύνειον Ἀσμα (ὄχι, εἰς τὰ Μωσαϊκὰ τὸ γράμμα θὰ ὑπάρχει εἰς τὴν λέξιν ὅπως εἶνε γραμμένη καὶ ὄχι εἰς ἄλλην αὐτῆς πτώσιν·) Τρομοσύνον Ἀστέρι (ἔλαβα) Κωνσταντίνον καὶ Ἀλέξανδρον Μυρσινῶν (βέβαια, ὅταν ψηλώσετε θὰ γράψετε καὶ ὑψηλότερα πράγματα·) ἀλλὰ καὶ ἔτσι, ἡ ἐπιστολὴ σας μοῦ ἤρρεσε πολὺ·) Ἀραγνίστον Τραπεζοῦντιον (ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτᾷς ἔχει ψευδώνυμον· διατὶ τὸν ὄνομα σου τὸ γράφεις μὴ; μετὰ ἴωτα θέλει·) Ζουλεϊκὰν, Ἑλένην Κ. Πράτσιαν (περιτὰ δὲ διότι εἶσαι ἐμπόρευστος·) ἡ προσέβια παρτάθη μέχρι τέλους τοῦ μηνός·) Κωνσταντίνον Τσαγκαράδαν (πολύ, μὰ πολὺ μοῦ ἤρρεσε ἡ ἐπιστολὴ σου·) καὶ μοῦ γράφεις·) Ἐυδοσίον Π. Σάκκην (ἔχει καλὸς εὐχαριστῶν·) Ὁρέστην Α. Καμπουρίδην (ἔστειλα) Κόρη τῶν Δοναβέως, Ἀθῶν Καρδίαν, (ἐμπρός λοιπόν, ζήτω!) Ἰωάννην, Ἄρ. Ρηγοπούλου (εὐχαριστῶ πολὺ·) Κερκυραϊκὴ Νύκτα (τὴ γέννη·) μόνον εἰς τὴν ἀνέναντον τῆς συνδρομῆς σου θὰ μοῦ γράφεις·) Ἐυδοσίον Γ. Χατζηπαναγιώτου, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (ἐννοεῖται ὅτι θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ Δαχέιον·) Σαντομαλιώτην (ΕΕ) διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν ἐπέκω ὅτι θὰ διατηρήσῃς «τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης·) Ἑλπίδοφορον (τὸ λάθος ἐδιωχθῆ) Ἀστρὸν τοῦ Αἰγαίου, Θαλασσινὸν Ζωγράφον, Κόντε Ραπανάκη (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ἀνέλιπτον Χαράν (εὐγε! δημοσιεύω τὴν πρότασίν σου, ἀλλὰ σὺ πρῶτον ὀφείλεις νὰ γράψῃς ἐπιστολήν διὰ νὰ ζητήσῃς ἀλληλογραφίαν, ὑποτίθεται ὅτι σὺ καὶ ἔχεις νὰ πῇς καὶ ὁ ἄλλος θὰ σου ἀπαντήσῃ·) Ὑψιπέτην Ἀετὸν, Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς

(ἔστειλα·) Χρυσανθεΐδα (μετὰ τὰς ἐνεργείας σου, ἀποδείκνυσαι μία τῶν θερμωτέρων καὶ πολυτιμωτέρων φίλων μου· δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω·) Ἑλένη τῆς Ἐρυθρίας (χαίρω ποὺ εἶσαι καλλίτερα, καὶ εὐχόμαι τελείαν ἀνθρωπίνην·) Σκληρὸν Βράχον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) Ἐριφύδην Ἀρωμα (ἂν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου; καὶ διατὶ; ὥρτιον τὸ Π. Πνεῦμα·) Μικρὰν Ἀνθοδέσμη, Μικροῦ Παντρινῶν (βεβαίως θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ Δαχέιον· λοιπόν, ἡ Βοροπούλα;...) Ἀμυδρὸν Ἀμύνην (κ' ἐγὼ ἔχω μεγάλας ἐλπίδας εἰς τὴν εὐχολογίαν σου·) Μολὼν Λαβὲ (δὲν εἶδες τίποτε νὰ πρᾶνα, γέλω τοῦ Ἀναγινῶντος τοῦ 1902, διότι ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ἀκόμη ὑπόδικος καὶ φυγιδικός·) νὰ ἰδοῦμεν τὴ θάλασσαν ἢ... Δωδεκάτη Κυριακή·) Κοπλιτίδα Κῶνον (ΕΕ) διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) Ἀρὸν τοῦ Παρισίου, Κυκλαδικήν (Βραβεῖον ἔστειλα·) φίλῃ μου τὰ δέληα·) Ἀνδρέαν Τσιριγώτην, (φίλῃ μου καὶ τὴν ἐλπίδου σου·) ἀδελφὸν σου·) Ἰκαροπαυλὸν βεβαίως θὰ σου ἀπαντήσω καὶ θὰ σου εὐχθῶ καὶ ἐγὼ καὶ εὐχὴ ν' καὶ πρόδον·) Ἐφρεσιακὴν Μαργαρίταν, Ἐφρεσιανὴν Κόρην (κ' ἐγὼ δὲν σας λησμονῶ ποτέ· ἔστειλα ὅτι ἐζητήσατε) Ἰωάννην Δ. Φιλιπποπούλου (ναί, ἐγκαίρως) Νευροσπαστον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) Κουί — κουί — Κουίνον, Ἀρσῆς Οἰκονομῶν, Κορινθιακὸν Κῶμα (ἔχει καλὸς·) Θαλασσινὸν Λουλούδι (ἂς εἶνε, ἀλλὰ νὰ μὴ κάμῃς πάλιν ἕνα χρόνον·) βεβαίως, εἰμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇς Μ. Μυστικὰ τοῦ 1899· αὐτὰ δὲν παλῶνουν·) Δαρνοστεφὴς Ναύαρχος, ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου· τὸ Δ' Βραβ. τοῦ ἐδόθη εἰς τὸν Ἀνταρτικόν διὰ τὴν χάριν τῆς ἐπιστολῆς·) καὶ διὰ τὴν εὐφύνην, καὶ ἂς μὴν ἦτο ἡ γνώμη τοῦ ἡ ἀληθεστέρου·) Δουκισσὴν τῶν Σαλῶν (μετὰ τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ παπποῦ·) Μονασίον, Φιλαγγίον Ἑλένην (δὲν πιστεύω νὰ ἐκναργήσῃς τόσον·) Ὑψιπέτην Ἀετὸν (ἔστειλα·) διὰ τὴν γράφεις τόσον βιαστικῶς καὶ τελευταῖα γραμμάς τῆς ἐπιστολῆς σου δὲν κατόρθωσεν νὰ τὰς ἀναγνώσω·) Ἀμβρακιώτιδα Αὔραν (ἀντασπάξωμαι τὴν Φλόγα θριαμβοῦν· αὐτὸ ποῦ λέγεις, θὰ γίνῃ εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα μου, δηλαδὴ τοῦ χρόνου·) Λευκὸν Κρίνον (διὰ τὸ βραβεῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃς τὸν ἐκ τῶν τῆς δρχμῆς, διότι ὁ 8ος ποῦ παραγγέλλεις εἶνε τὸ 2, 50·) Ὁδὸν τὰ λέγει δὲ αὐτὰ·) Συριανὸν Λουκούμι (δὲν ἐλησμονήσῃς νὰ σοῦ στείλω, ἀλλὰ θ' ἐλάθῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) Ἐξαναστεῖλα·) Κλεισίαν Δ. Δημητριάδου, Ὑπερήφανον Λέοντα, Αὔραν τοῦ Πηλίου (εὐχαριστῶ·) ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς ἡ ἰδία, συμφώνως μετὰ τὸν Ὀδὸν τὴν κρίσιν μου περὶ τοῦ Διηγηματός σου θ' ἴδῃς εἰς τὴν ἀποτέλεσμα τοῦ Διαγωνισμοῦ·) Ζωὴν Φιλιου, Ζιζάνιον Σχολείου, Μαύρη, Προσποδοφόρον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις, δὲν ἀμφιβίλλω ὅτι θὰ σου ὑπερήρξῃς τὸ πρῶτον φυλάδιον·) Ἰσμερινὸν τοῦ Κόσμου (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου τὴν πληροφάνειαν σου δὲν δημοσιεύω, διότι κατηργήθησαν τὰ κινὰ ψευδώνυμα·) Ἀσμα Νηοῖδος (ὡς βλέπεις, ἡ ἀλληλογραφία μας φέτος εἶνε ἀκόμη ζωοτετέρα, διότι πολλοὶ νέοι προσετέθησαν·) διὰ τὸν λόγον ποῦ εἶπα παραπάνω, δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφάνειαν σου·) Κυκλαδικήν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ·) διὰ τὴν βραδύτητα δὲν πειράζει, διότι γνωρίζω τὴν προθυμίαν σου καὶ τὴν ἀγάπην σου· ἔπειτα τὴν βραδύτητα εἶνε αὐτὴ, ἀφ' οὗ ἀνεγνώσας πρὸ τοῦ νέου ἔτους·) Π. Ι. Καραβάν (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) Ἑλληνικὴν Ψυχὴν (αὐτὸ δὲν πειράζει· μὴ το ἀλλάξῃς ποῦ εἶνε τόσο ὡραῖον·) Νεαράν Ὑπερήφανον, Ἀγνὸν Μενεξεδίον, Φρόνημον, Βιγλάν (ΕΕ) εὐγε, πολὺ ἐμυρρετὰ τὰ ποιηματάκια διὰ τὸ βιβλίον ποῦ μ' ἐρωτᾷς, δὲν ἤξεύρω·) Πτερωτὴν Ταξιδιώτιδα κ.λ. κ.).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ιανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 9 Μαρτίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὶον νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοῖν, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰσραήλ μας εἰς φακίλλους, ὡν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

14 Λεξιγράφος.

Πρὶνθεσις μετὰ ἀπόστορον.
Εἰς τοὺς ναοὺς ἀκούς τὸ δευτερόν μου.
Ἀντωνυμία τὸ τρίτον μου.
Φωτίζει ὡς λαμπὰς τὸ τέταρτον μου.
Τὸ σύνολόν μου εἶνε στρατηγός.
Ἑλλην, ἀρχαῖος καὶ γνωστός.

Ἑστιάη ὑπὸ τῆς Ἀλκίσιδος

15. Συλλαβογράφος.

Ἄν τρεῖς φθόγγοι μουσιχῆς
Δάδης καὶ στενωῶς συνδέσης,
Δίμνης εὐρωπαϊκῆς
Τὸνομα θάποτελῃς.

Ἑστιάη ὑπὸ Λημῆρας Ν. φαρμακίδου

16. Μεταγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι, εἰς τὰς χώρας
τοῦ Βορρᾶ νὰ με ζητήσης.
Ἄν ἐν γράμμα μου ἀλλάξῃς,
φῶς νὰ εὕρῃς μὴν ἐλπίσης.

Ἑστιάη ὑπὸ τοῦ Ἀνθους τοῦ Παῖου

17. Αἵνεγμα.

Ἐν μέρος τοῦ ποδός, ἀρσενικῶς,
Καὶ πόλιν τῆς Ἀσίας, θηλυκῶς.

Ἑστιάη ὑπὸ Ἀγγ. Κ. Παπαδήμα

18. Πυραμίδες.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄ.θος.
★ + ★ = Ἄνθος.
★ ★ + ★ ★ = Πτηνόν.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Συγγραφεὺς Ἀττικῶς.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἀρχιπέλαγος.

Ἑστιάη ὑπὸ τῆς Πενδοῦρας Κ. Καραδίας

19. Μωσαϊκόν.

Ὁ Κάτων καὶ ὁ Νέρων
Ὁ Νέστωρ καὶ ὁ Ἰέρων
Ἡ Ἥβη καὶ ὁ Ἀδης
Μαχὶ καὶ ὁ Ἀλκιδάδης,
Ὅλοι αὐτοὶ δανεῖζον εἰς σὲ ἀπὸ ἑνὸς γράμματος
Καὶ στρατηγὸν ἀρχαῖον μᾶς γράφεις ἐν τῷ ἄμα.

Ἑστιάη ὑπὸ τοῦ Λεωμάρου Ποντίκι

20. Σύνθεσις Λέξεων.

Αἱ κάτωθι συλλαβαὶ συνεννοῦνται καταλήτως, σχηματίζουν ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ τῶν σφῶρων λέξεων.

των, με, α, των, μα, πο,ς, τρον, χρη, πα,ν, θρω.
Ἑστιάη ὑπὸ Δημ. Η. Ραζακόσκια

21. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα μυθολογικόν, τὰ δὲ δευτέρη ὀρος διέσημον ἐκ τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας·

1, Πόλις τῆς Τουρκίας. 2, Μέρος τῆς οἰκίας. 4, Ἄνθος. 5, Μέρος τοῦ λυχνοῦ. 6, Τόπος χλοερὸς. 7, Θεῖον ἐμβλημα.

Ἑστιάη ὑπὸ τῆς Μονωῦρας

22. Φωνηεντικόν.

ν-ρ-κ-ν-ε-κ
Ἑστιάη ὑπὸ Χαθ. Χαλαμῆτης

23. Γρίφος

οἶν· εἰς τις
ἀρε· ὅλ· ἔλα, δός...

Ἑστιάη ὑπὸ τοῦ Κολοῦ τῆς Ἀττικῆς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἔμεσος. Constantine N. Constantinides Alexandrie (Egypte) (B-4)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Georges J. Lyritis, Alexandrie (Egypte) (B-5)